

*Een magische
moordzaak*

Femke De Vos & Lizzie
van den Ham

Een magische moordzaak

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteurs: Femke De Vos & Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Jen Minkman/Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Michael Mandersloot

Eerste uitgave november 2024

NUR 343

ISBN 9789403765051

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, doorfotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijk toestemming van de uitgever.

1.

‘Oh god nee, niet wéér dit nummer,’ gromde Holly binnensmonds. Ze lag in haar overall onder een auto te sleutelen en kon zo snel niet bij de radio die in de hoek van de garage aanstond. Het was oktober en dat was blijkbaar het startschot voor deze zender om de hele godganse dag “Halloweenmuziek” te draaien.

Het was al de derde keer dat ze ‘Ding Dong, the Witch is Dead’ draaiden vandaag. En aangezien Holly zelf in het geheim een heks was, samen met haar nichtje Maggie, had ze het lied nu wel vaak genoeg gehoord.

‘Bóóób!’ brulde ze. ‘Of iemand anders. Kan die radio even op een andere zender?’

Niemand liet zich horen. Toen Holly op haar monteursligbed onder de auto vandaan rolde, snapte ze waarom: het was al halfeen. Iedereen was met lunchpauze gegaan en ze waren vergeten dat zij hier nog lag te zwoegen. Lekker dan.

Met een grom stond ze op en veegde haar handen af aan haar overall. Ze zou Bob eens flink de wind van voren geven. Het feit dat ze een stuk kleiner was dan de andere medewerkers van The Extra Mile gaf hem geen excuus om haar gewoon te vergeten.

Voordat ze naar de kantine ging, liep ze naar de wc. Met een zucht deed ze de bril naar beneden en ze probeerde niet te letten op de vieze vloer van de wc-ruimte. Wat was er toch mis met mannen dat ze overal urineerden behalve in de pot? Was het zo moeilijk om te mikken?

Holly plaste snel en trok door. Ze waste haar handen met het zielige overblijfsel van een zeepje dat op de rand van de wasbak lag en keek zichzelf in de spiegel aan. Ondanks de smeerolievlek boven haar ene oog vond ze dat ze er goed uitzag. Haar donkere haar was een stuk

langer dan vorig jaar rond deze tijd – ze had besloten dat ze het toch wat langer wilde dragen. Haar bruine ogen had ze een klein beetje opgemaakt. Nu Maggie al een jaar een vriendje had, namelijk de sheriff uit het nabijgelegen dorp, en zij nog steeds single was, vond ze het tijd om haar charmes iets meer in de strijd te gooien. Niet dat er nou zoveel interessants rondliep in het dorpje Coutts. Dat was waarschijnlijk waarom Maggie haar hengel had uitgeworpen over de grens, in het op een steenworp afstand gesitueerde Amerikaanse dorp Sweetgrass. Sam Yellowhorse was een leuke kerel en ze was dolblij voor Maggie, maar af en toe was Holly toch wel jaloers.

Als ze een vriendje zou krijgen, zou ze die dan durven te vertellen dat ze magische krachten bezat...

Sinds vorig jaar had ze een hoop bijgeleerd. Zij en Maggie allebei, maar Holly was enorm verbaasd geweest toen ze er op een avond in was geslaagd om buiten haar lichaam te treden en haar geest door het dorp te laten lopen. Zo kon ze allerlei dingen aan de weet komen waar zij als mens nooit toegang tot zou kunnen krijgen.

Hun oma had zoiets waarschijnlijk ook gekund en kwam nu nog weleens terug van gene zijde, om via de rode kat die ze hadden geadopteerd met hen te praten. Eleanor was het grootste gedeelte van de tijd een doodnormale kat, maar als oma wilde communiceren, werd ze een bovennatuurlijke spreekbuis.

Holly knipperde even met haar ogen toen ze iets vreemds in de spiegel zag. Het leek wel of er een maansikkel op haar voorhoofd stond... en werden haar ogen nu ineens een rare zilverkleur?

Ze hapte naar adem toen een duizeling haar overviel. Holly strompelde naar achteren en ging op de klep van de wc zitten. *No way* dat ze ging flauwvallen op deze gore vloer. ‘Rustig blijven, rustig blijven,’ mompelde ze, terwijl ze met haar rug tegen de muur leunde en haar ogen sloot.

Toen ze die weer opende, zag ze niet de wc, maar stond ze midden in een krappe gang van een of ander oud, creepy huis.

Een koude tochtvlaag streek langs haar heen en het leek wel of de kou haar botten insijpelde. Wat was dit? Een of ander vaag visioen?

EEN MAGISCHE MOORDZAAK

Holly's blik flitste naar links. Er lag een donkerrode plas op de vloer van de gang. Was dat... bloed?

Een ijselijke gil, die door merg en been ging, weerklonk tegen de koude muren van het huis. Het leek verdorie wel of ze in een of ander spookhuis met special effects was beland.

Help me.

Een fluisterende stem, vlak bij haar oor.

En toen was ze weer terug in de smerige wc van The Extra Mile. Holly keek wild om zich heen, kneep in haar eigen arm om zich ervan te vergewissen dat ze wakker was, en sprintte toen de wc uit.

Wat was er zonet in vredesnaam gebeurd? Ze had geen idee, maar ze moest dit zo snel mogelijk met Maggie bespreken. Als het geen dagdroom was geweest – en daar ging ze niet vanuit – leek het er verdacht veel op dat ze een visioen had gekregen van een moord...

‘Dus je zag je eigen ogen een zilverachtige kleur krijgen en daarna zag je die enge dingen gebeuren?’

Maggie keek haar ernstig aan en Holly knikte. ‘Ik snap er ook niks van,’ mopperde ze. ‘Dit is me nog nooit eerder gebeurd.’

Ze zaten aan de keukentafel en hadden in het midden een grote tonijnpizza liggen, die ze een halfuurtje geleden hadden besteld. Maggie was doodmoe geweest na een dag hard werken in de Magic & Mayhem, het spirituele zaakje waar ze werkte, en noch zij noch Holly had nog zin gehad om te koken.

Maggie stond op. ‘Ik ga het Boek der Magie erbij pakken. Wie weet staat daar iets nuttigs in.’

Holly keek haar nichtje na toen die de gang inliep en naar de trap liep die naar de zolder van hun cottage leidde. Ze hadden het Victoriaanse huis geërfd van hun oma, en dat bleek al snel niet de enige erfenis te zijn. Oma was een heks geweest en zij hadden ook magische krachten. In het Boek der Magie stonden wijsheden van vele generaties vrouwen in hun familielijf.

Ze stak een stukje pizza in haar mond en kauwde nadenkend. Maggie had haar net gevraagd of ze kon bedenken in welk huis het visioen zich had afgespeeld. Aanvankelijk had ze gezegd dat ze geen idee had, maar nu ze er wat beter over nadacht, leek het verdacht veel op Hunton Mansion: het lokale spookhuis, dat rond deze tijd van het jaar veel toeristen trok. In de

volksmond werd het ook wel "Haunted Mansion" genoemd.

Veel van wat er over het huis werd gezegd, was aangedikte onzin, bedoeld om bezoekers de stuipen op het lijf te jagen. Maar wat als er écht iets ergs was gebeurd in Hunton Mansion? Of als het nog zou gaan gebeuren?

Holly schrok op toen Maggie ineens weer naast haar opdook met het boek in haar handen. 'Ik heb iets gevonden,' zei ze buiten adem. 'Kijk.'

Ze gooide het boek opengeslagen op een bepaalde bladzijde op tafel.

'Wassendemaanmagie,' las Holly verbaasd voor.

'Ja. Hier staat het.' Maggie wees de regels die ze bedoelde aan. '*Als de maan wassend is en als de sikkel aan de hemel staat, zullen de ogen van de heks worden verbonden met de alwetende kracht van de maan. De heks zal zien wat anders verborgen zou zijn gebleven.*' Ze pakte haar mobiel en vervolgde: 'En raad eens wat het vanavond is? Wassende maan. Het lijkt erop dat jij in verband staat met deze magie, die al eerder in de familie is voorgekomen.'

'Dus... ik heb echt een moord gezien?'

Maggie keek haar somber aan. ‘Daar lijkt het wel op.’

‘Ik denk dat ik heel even zag wat er gebeurde in dat zogenaamd bespookte huis, Hunton Mansion,’ gaf Holly toe. ‘Maar wij weten allebei dat die verhalen die ze erover vertellen, enorm aangedikt zijn.’

Maggie keek haar nichtje peinzend aan. ‘Ja, dat denken we te weten. Maar wat als er echt iets is gebeurd? Of nog moet gebeuren?’

‘Ja, wat kunnen we daarmee?’ riep Holly wanhopig uit. ‘We kunnen moeilijk een moord rapporteren zonder bewijsmateriaal, of zeggen dat die nog moet plaatsvinden. Zelfs Sam gaat daar niets mee doen.’

Maggies vriend was van Blackfoot-afkomst en was een stuk spiritueler dan andere sheriffs in deze regio, maar ook hij zou niets met hun verhaal kunnen, dat wist Holly zeker.

Maggie beet op haar lip. ‘Ik denk,’ zei ze toen langzaam, ‘dat we het aan oma moeten vragen.’

2.

Owen propte met één hand een voorgebakken chocoladebroodje in zijn mond, terwijl hij met de andere probeerde een oplaadkabeltje in zijn mobiel te stoppen. Hij drukte zijn knie tegen het stuurwiel om dat recht te houden en bedacht zich dat zijn moeder hem een oorvijs zou verkopen als ze hem ooit zo zou zien. Niet dat het er veiliger op zou worden als ze hem tijdens het rijden een klap voor zijn kop gaf.

Een klein piepje gaf hem te kennen dat het kabeltje goed vastzat en opgelucht legde hij beide handen weer

op het stuur. In zijn ene hand hield hij nog het papiertje van zijn geïmproviseerde middagmaal.

Met een kleine beweging vanuit zijn pols wierp hij het richting de passagiersstoel. Daar lag het al vol met wikkels, folies, papiertjes, lege koffiebekertjes en meer. Onder de laag vuil stak de hoek van zijn rugzak uit.

Owen zuchtte en wreef even over zijn korte rode haar. Hij zou ergens nog een vuilniszak moeten opscharrelen en een tussenstop maken. Normaal was hij redelijk netjes, echt waar! Maar de producers van *Haunted with Hunter*, de rijzende ster aan het podcastfirmament, hadden hem gisteren opgebeld. De show was uitgekozen voor een of andere prestigieuze prijs en dus moest er op stel en sprong een special gemaakt worden. Of hij niet “even” naar de Bowman Building in Lethbridge in Canada kon rijden om voorbereidend onderzoek te doen.

Owen wist heel goed dat het geen vraag maar een bevel was, en hoewel hij doorgaans van zijn baan als research- en managementassistent voor Hunter hield, begon het de laatste tijd toch een beetje te wringen. Het leek steeds meer een professionele onderneming te worden waarin Owen slechts een radertje was dat

meedraaide en steeds minder op de begindagen waarin hij en zijn vriend lol maakten en met zijn tweeën probeerden valse spookhuizen te ontmaskeren.

Voor het geld deed hij het in elk geval niet. Het podcasten leverde hem slechts een habbekrats op en Owen werkte voornamelijk als freelance grafisch designer.

Terwijl hij de kruimels van het broodje van zijn borst klopte, vroeg hij zich voor de zoveelste keer af of hij niet beter met het hele *Haunted with Hunter* kon stoppen. Maar hij wist evengoed dat op het moment dat hij op zijn bestemming uit de auto zou stappen die bekende kriebels in zijn buik het zouden overnemen. Ook al was hij een scepticus. Het rondhangen in verlaten gebouwen, luisteren naar het gekraak van oude huizen, wind die door kieren gierde, flakkerende lampen... Het was allemaal superspannend. De sprong van schrik die zijn hart maakte als iets aan hen verscheen of in hun oor gilde, gevolgd door de nóg grotere opwindning als ze onvermijdelijk de verklaring voor het fenomeen vonden. Of het nu ging om opzettelijke ingrepen zoals microfoontjes en goocheltrucs, of om tragischere gevallen waarbij mensen gingen hallucineren door

toxische schimmels. Hij hield ervan om samen met zijn vriend op locatie uit te zoeken wat er aan de hand was. En tot nu toe had hij nog nooit ook maar één bewijsstuk gezien van een echte geest.

Alleen was het nu steeds vaker zonder zijn vriend. Hunter, de stem en het gezicht van de podcast, dook de laatste tijd pas op het eind op – als hij al opdaagde – om wat voorgekauwde interviews op te nemen en al Owens bevindingen voor een microfoon uit de doeken te doen. Gevolgd door enkele snelle foto's en filmpjes ter plaatse voor de Instagram- en Tiktok-pagina.

Het feit dat hij een rij grijze poortjes met daarop de Canadese vlag naderde deed hem opschrikken uit zijn gemijmer. Routineus schoof Owen aan, haalde zijn paspoort tevoorschijn en draaide zijn raampje naar beneden.

Het was slechts een kleine grensovergang. Een snelle blik op zijn pas, zijn gezicht en enkele standaardvragen. Met een schuin oog keek Owen ondertussen op zijn mobiel om te zien hoelang hij nog moest rijden. Een uurtje.

De douanebeambte wuifde hem door.

Als hij een beetje voortmaakte, dan...

EEN MAGISCHE MOORDZAAK

De auto schokte: één keer, twee keer. De motor maakte een geluid alsof hij tussen twee staalplaten fijngeperst werd. En toen... stilte. Als in een tragikomedie rolde Owens oude Vauxhall nog net de grens over en viel stil, met de achterbumper net voorbij de slagboom.

Owen had hartgrondig gevloekt en zijn humeur was er niet beter op geworden toen duidelijk werd dat, aangezien hij nu drie hele meters in Canada had gereden, hij een Canadese pechdienst moest bellen. Gelukkig wist de douanebeambte die zijn auto naar de kant hielp duwen hem het nummer te geven van de lokale garage: The Extra Mile.

Met frisse tegenzin belde Owen het nummer. De telefoon ging enkele keren over. Toen hij het bijna opgaf, werd aan de andere kant eindelijk opgenomen. Een vriendelijke mannenstem verzekerde hem dat er op stel en sprong iemand bij hem zou staan. Hooguit een kwartiertje, beloofde hij.

Nou, daar stond hij dan. Tegen zijn motorkap geleund, uitkijkend op een lelijke loods met verder niets dan een zee van beton, en aan de rand van de horizon een hoop dorre velden. Een stipje verscheen aan die horizon en werd langzaam groter. Het reed tegen de verkeersrichting in en werd steeds groter. De blauwe takelwagen reed naar zijn autootje, keerde toen en stopte uiteindelijk een eindje bij hem vandaan. Tot Owens verbazing sprong een jonge vrouw uit de cabine.

Ze was niet al te groot en haar bruine haar was naar achter getrokken in een dikke, maar korte paardenstaart. Een schouder van haar overall hing wat naar beneden. Toen ze zich naar hem omdraaide, vond Owen haar merkwaardig aantrekkelijk, ook al had ze iets jongensachtig en stond haar gezicht op onweer.

‘Owen Saunderson?’ vroeg de meid kortaf.

Hij knikte.

‘Staat de handrem erop?’

‘Natuurlijk niet!’

‘*All right*, spring er in, ik heb niet heel de dag de tijd.’ Ze wenkte hem weg van de motorkap, haar voet al terug op de deuropstap.

‘Hè, wat?’ Owen ging op een drafje naar haar toe.

‘Passagierskant!’ riep de vrouw nog over haar schouder.

Hij deed beduusd wat hem gevraagd werd, zijn emoties schommelend tussen geïrriteerd omdat hij zo rondgecommandeerd werd en opgelucht omdat hij zo snel werd geholpen.

‘Moet je niet eerst met een ketting en haak in de weer of zo?’ vroeg hij bezorgd, terwijl hij naar de andere kant van de auto liep en het portier openmaakte. Even was hij bang dat de dame hem enkel een lift zou geven naar de garage. Wat een beetje dom was, aangezien ze met een sleepwagen reed.

Hij was dan ook opgelucht toen de vrouw hem met een halve grijns aankeek. Ze wees op een bakje met knopjes dat op het dashboard bevestigd was. ‘Wacht maar tot je dit speeltje ziet. We hebben je auto in no time in de garage. Dus ga maar fijn zitten en doe je gordel om.’

Opnieuw deed Owen wat er van hem gevraagd werd.

‘Oké, ehm... hoe heet je eigenlijk?’